

**Z DENÍKU CLAUDIE
1.**

připravila O.

**CLAUDIA
19. 6. 1975 – 19. 6. 2011**

DRAZÍ,

představuji vám několik úryvků z deníku Claudie, začínající od roku 1997, od té doby, co začaly její četné zápisky. Říkala mi, že psát, zaznamenávat si, jí pomáhalo pamatovat si, přemýšlet a také prožívat krásné věci, které jí život nabízel.

Formační hodnota tohoto deníku je velká: bezelstně uctívý, bez vyumělkovanosti či mystifikací, pomáhá objevit jednu mladou, optimistickou a duchovně „zdravou“ Volontarii dona Boska (VDB).

V těchto zápiscích máme památku na život Claudie od období jejího prvního rozlišování povolání až do doby její nemoci, Hodgkinova lymfomu. Je milé zjistit,

- jak milý je Pán v životech, které se mu dávají!
- kolik zdrojů duchovního života nám nabízí přirozená rodina, salesiánská rodina a naše ZASVĚCENÍ VDB.

Svěžest a otevřenost činí tento dopis „přítelem“. Claudia žila ve městě Rivoli poblíž Turína a byla zapojená v jedné dobré salesiánské oratoři, v níž zůstane pevně zakotvené její duchovní život a její vztahy. V roce 1997, kdy začíná tento deník, má 22 let a studuje medicínu na univerzitě v Turíně. Vycházíme ze slibu salesiánské spolupracovnice, který významně poznamenal její křesťanské nasazení: rozvoj povolání k darování svého života Bohu.

Pozn.: Tato publikace má přesnou a jasně vyjádřenou „svobodnou rodinnou cestu“; často najdete pár teček, které znamenají vynechání.

* Velké díky rodičům, VDB a přátelům, kteří mi velmi pomohli v přepisování hustě popsaných stránek tohoto deníku.

Avigliana¹ 26. 4. 1997

Je krásné začít dnes mou první obnovou mezi Salesiány spolupracovníky tento sešit myšlenek a modliteb. Ještě nevím, Pane, co mi daruješ v těchto třech dnech, ale cítím, že to pro mě budou tři velmi důležité dny.

Děkuji ti za všechny nesmírné dary, které jsi mi dal.

DÍKY, protože jsem živá.

DÍKY, protože darem víry jsi dal mému životu smysl, že mohu být živá, že jsem šťastná. Jsem šťastná, že žiju, protože vím, že Ty jsi tady a že mě miluješ.

DÍKY, protože jsi mi dal salesiány a Dona Boska: perspektivu, z níž sleduji Tvou lásku a svůj život.

¹ Avigliana je město v provincii Turín u stejnojmenného jezera, kde se nachází dům spirituality vedený SDB. Také my, VDB oblasti INOD, tam máme velmi často duchovní cvičení.

DÍKY, protože jsi chtěl, abych se stala spolupracovnicí. Díky za toto povolání, které jsem teprve začala poznávat, a že nevím, kam mě povede. Je to trochu jako když se podepíše prázdný šek: kolik mi zaplatíš? Ale především, co tímto šekem zaplatím?

DÍKY za mou rodinu: za maminku, která je úžasným svědkem víry a aktivity, jedním z mých největších příkladů; za tatínka, který mě má tak rád a učí mě, jak je důležité pracovat. A za Gavina²: Ty víš, jak ho mám ráda.

DÍKY za dar přátelství. Je to skutečně tvůj dar: začala jsem mít přátele, když jsem je přestala hledat!

DÍKY za tento překrásný svět, do kterého jsi mě poslal.

DÍKY za všechny ty situace, ve kterých jsem si uvědomila, jak mě miluješ. Skutečně tedy vnímám, že jsem zároveň nic i královna. Jsem velká a úžasná, protože TY jsi mě učinil. A Ty děláš jen krásné věci. Ale jsem jako květina: jestliže mě odtrhnou od mých kořenů, uschnu, shniju a stanu se malou a ošklivou.

DÍKY, protože jsi mi dal dar svobody: Ty si myslíš, že já sama jsem schopná pochopit, jak je krásné být s Tebou. Dal jsi mi všechny prostředky, abych to pochopila. A důvěřuješ mi.

DÍKY také za to, že mi dovoluješ dělat chyby. Nehřešíme jen tím, že zapomínáme, jak nás máš rád. Ale můj hřích mě učí pokoře, ukazuje mi, že to, co dělám dobrého, je plodem Tvého působení ve mně, a že když jsem od Tebe daleko, už se mi nic nedaří.

DÍKY také za to, že mi stále dáváš další možnost a mohu znovu začínat. Protože mě miluješ i se všemi mými chybami, i když se od tebe vzdalují, i když někdy nemám ani chuť se změnit.

Pane, Ty víš, kolikrát jsem Ti řekla, že se Ti dávám k dispozici, že jsem chtěla plnit Tvou vůli. Víš také, kolikrát to nebyla pravda. Ty znáš všechnen odpor, který v sobě cítím, všechny výmluvy, které si umím vymyslet, abych Tě nenásledovala. Nechat se Tebou vést bude také velmi krásné, ale je to tak těžké!

27. 4. 1997

Toto je úkol, který si chci přinést domů z těchto duchovních cvičení: setkám se s tebou každý den v 19 hodin, alespoň na čtvrt hodiny. Budu se snažit očekávat to, připravit se na tuto chvíli, jak mi poradil Don F. Se, a pokud se mi kvůli nějaké vážné povinnosti nepodaří zastavit se v této době, posunu schůzku na dobu před usnutím.

Každý den si přečtu evangelium toho dne, abych se s tebou setkala v Božím slově. To je úkol, který jsem si dala až do konce příštího roku. Přečetla jsem si to, protože tak už nemám výmluvu, že si již nepamatuji, jaký úkol jsem si dala. Ty víš, že sama to nebudu schopná dodržovat, ale myslím, že mi podáš pomocnou ruku.

Anděle strážný, prosím, abys mi pomáhal a připomínal mi tuto schůzku. Nastavím si budík, abych nezapomněla. Díky za spolupráci!

² Mladší bratr Claudie.

5. 5. 1997

Týden nebo tak nějak – a závazek jsem ANI JEDNOU nedodržela! Nikdy si nevzpomenu ve správnou hodinu! Večer to doháním, to ano, ale příprava...

A jak se zdá, paměť mého anděla strážce není o moc lepší než moje. Nebo se možná neodvážím křičet dostatečně silně... anebo já jsem prostě hluchá! Čau, anděli. Dobrou noc!

Začíná léto!

Malý pokus.

Svěřila jsem ranní modlitbu dětem z Letního centra. OK.³

Zkoušíme brát tento úkol vážně: modlit se před tím, než vedeme k modlitbě. Dvěma jednoduchými způsoby:

- Denně 1 Zdravas Maria za děti, 1 za animátory.
- Moje studium je za ně. Z lásky k nim.

(Možná proto tak studují!)

Můj Bože, používej mě, jak můžeš, abys k nim přišel.

Dej, abych se nepředváděla, víš, že je to pro mě velké riziko.

Dědečku Sini, dnes je výročí tvé smrti před 7 lety. Ty, který jsi dobrý, který jsi byl tak dobrý ke mně, dívej se na tyto děti jako na mnoho vnoučat a pros Boha, aby byly dobré a nedělaly zlo.

Skončilo Letní centrum. Z určitého pohledu jsem za to už nemohla.

...

Morálně na dně. Hůř než to...

Toto Letní centrum mě dovedlo ke krizi. Dovedlo ke krizi můj vztah k oratoři. Už nevím, co jsem, co tam dělám. Mohou mi také říct, že jsem určitým vzorem, svědectvím atd. Ale jaké pouto mám s oratoří, s lidmi, kteří jsou v ní, když tam chodím, aniž bych tam měla co dělat, a nenajdu ani člověka, s kterým bych si popovídala?

A věci, které bych dělala v oratoři, budu mít stále méně, když mám teď méně času. Co tam chodím dělat?

Mohu tam také být jen tak. Nezdá se mi, že bych žádala moc: někoho, kdo mě pozdraví, kdo se mnou trochu promluví, kdo vypadá, že mu záleží na tom, jak se mám. Někoho, kdo mi nedá pocítit, že jsem navíc. No tohle, nakonec se cítím v oratoři „navíc“, „mimo“. Užitečná, ale dá se bez ní bez problémů obejít.

Třešnička na dortu: FMA odcházejí.

Všechno se hroutí. Odchází část oratoře, kterou jsem milovala, kterou miluji. Nevím, co dělat.

Jediné, co ještě mám v tomto období, kdy jsem asi unavená ze zkoušek a sama, je můj slib salesiánské spolupracovnice. Je to jediná věc, která mi zbyla, jediné opravdové pouto se salesiánským světem, s Donem Boskem. A objevuji tak bohatství tohoto povolání: všechno, co jsem získala v těchto letech – přijaté bohatství, naučené schopnosti – nebude ztracené, i když ztratím tu část svého života, kterou bych mohla pojmenovat „salesiánská praxe“.

Nevím, co se mnou bude. Je to věc, která mě v těchto dnech víc trápí: nevědět, nemít smysl, cíl. Nebo možná spíš než obava je to neklid. Každopádně se cítím špatně. Nemohu takhle žít moc dlouho.

Promiň tenhle můj výlev, Pane.

³ V salesiánské oratoři Dona Boska, Via Stupinigi 1, 10098 Cascine Vica – RIVOLI (TO)

Ale dnes jsem neskončila. O tom všem budu přemýšlet a znovu se zamýšlet v příštích dnech, vím to. Uvidíme.

26. 8. 1997

Včera jsem se vrátila z Paříže.⁴

Chci si napsat vzpomínky na tuto úžasnou zkušenost dřív, než vymizí. Dny tak plné, že více než 10 dní se zdá jako měsíc... Budu zmatená, ale je těžké udržet v pořádku vzpomínky, pocity, vzrušení...

15:30: slavení svátostí smíření v Arsu, v kryptě. Po písni a modlitbě začínají zpovědi. Mají probíhat venku, ale dalo se do deště. Nikdy jsem nic takového neviděla. Kněží na každém rohu, podél stěn, na schodech, obklopeni lidmi. Není moc soukromí, přesto se zpovídá spousta lidí, a čas a dispozice nestačí pro všechny. Nakonec se snažím vyzpovídat také já, jen tak tak. Jdu k nejbližšímu knězi, protože si myslím, že když je nejbližší, Bůh chce, abych šla k němu. Je z Arsu, ale mluví velmi dobře italsky. Zpověď je nádherná, ale vyvolává ve mně krizi. Říká mi, že sotva se vrátím domů, určitě musím znovu začít animovat v oratoři, protože tam je opravdová Claudia. Cítím, že je to pravda, a vím, že když mi to říká, je to proto, že to Bůh chce. Ale to narušuje všechny mé plány (jako obvykle, když já a Bůh nejsme v souladu!).

... Psala jsem dnes ráno, teď je večer. Byl to perný den, protože jsem musela přesvědčit tatínka a maminku, aby mě nechali jít na plánování FMA do Salbertrandu⁵. Nakonec se mi to povedlo s podmínkou, že udělám příští týden zkoušku a nebudu chtít peníze. A bude to tak celý rok. Myslím, že bych mohla dělat animátorku, i když nebudu mít po zkouškách, ale bude to tvrdé a nemohu si dovolit nedodržet to. Je to proto, že jsem povolila. Ale nikdy jsem se necítila tak prázdná jako v posledních měsících. Musím něco dělat.

Jestliže Bůh chce, abych něco dělala, dá mi na to sílu, čas i peníze.

5. 9. 1997

... Kolik času uplynulo! Mezi tím jsem jela do Salbertrandu, pak jsem udělala zkoušku (28!!)... Také dnes trochu píšu, ale ne moc. Byla jsem u zpovědi. Teď se na své povinnosti dívám s větší chutí, i proto, že Bůh mi je nějakým způsobem potvrdil, když jsem udělala zkoušku (a jsem si jistá, že to byl On!).

11. 10. 1997

... dnes ráno: rozjímání o oběti. Nikdy jsem moc nechápala dějiny obětí, „kytičky“. Připadá mi to příliš jako kšeftování: já dám trochu svého utrpení Bohu a On mi dá výměnou něco jiného...

Každá milost je Božím darem *navíc*, darem daným ZDARMA. Je domýšlivostí z naší strany myslet si, že Bůh nám dá něco výměnu za něco, co dáváme my.

V „obětování utrpení“ ale je něco opravdového. Je fakt, že obětovat VŠECHNO Bohu znamená DĚLAT VŠECHNO S LÁSKOU. Všechno je to zde. Pokud dělám nějakou věc, která se mi líbí, s láskou a z lásky, je to oběť Bohu, a věřím, že je mu milá stejně jako věc, která mě něco stojí,

⁴ Jedná se o Světové dny mládeže (GMG nebo WYD), připravované na týden, v němž mladí tráví čtyři až pět dní ubytovaní v diecézi blízko Paříže, aby vznikla družba, která předpokládá kulturní výměnu, duchovní chvíle i chvíle zábavy. Jsou to zvláště katecheze, křížová cesta, adorace, zpovědi. Závěrečná neděle se mší sv., kterou slouží papež. Claudia popisuje odpoledne zpovědi v Arsu.

⁵ Salbertrand je horská obec v provincii Turín, ve Val di Susa, kde mají FMA dům s ubytováním. V tomto deníku Claudia odkazuje na dny plánování aktivit v oratoři.

jestliže to přináším se stejnou láskou. Problém je, že pro nás JE SNAŽŠÍ DĚLAT S LÁSKOU VĚCI, KTERÉ NÁS NĚCO STOJÍ! U věcí, které se nám líbí, hrozí, že je děláme zbytečně, ze samolibosti... z lásky k sobě a ne k Bohu! A tady vzniká nepochopení!

Ó, Bože, dávej mi (pořád!) svého Svatého Ducha, aby mě vedl a umožnil mi dělat všechno s láskou, pro Tebe.

12. 10. 1997

OBNOVA VE VIDES⁶ – AVIGLIANA

Kolik bohatství je v dnešním evangeliu!

Jestli Ti to nevadí, Bože, použij to, abych se znovu podívala na svůj život...

První věc, kterou chci získat, je věčný život: ZACHOVÁVAT PŘIKÁZÁNÍ.

Nesesmilníš, nezabiješ, nepokradeš... potud je všechno OK.

Cti, miluj svého otce a svou matku. Je to o lásce. Skutků lásky je trochu méně. U určitých věcí je omluva snadná a rychlá, a možná to není omluva, ale opravdu dobré důvody. Ale ve skutečnosti to s leností ještě trochu přeháním.

Nepromluvit křivé svědectví, nemluvit nepravdivě. Záleží na tom. Ani malá lež? Podle mě je smysl tohoto přikázání trochu širší. Zahrnuje pravdivost, otevřenost, čest... Týká se to celého života, je to styl, nejen „neříkat lži“. A v tom jsem ještě na cestě.

Miluj bližního jako sám sebe. Ach! To vůbec není snadné. S někým se mi to daří, s mnohými ne. Podle mě to nemohu dokázat sama. Proto jsi tu Ty, abys miloval prostřednictvím mě. Tak budu mít dostatečnou lásku.

Takže já nemohu říct jako bohatý mladík, že jsem tyto věci vždycky zachovávala. A přece ani to mi nestačí... Dej, ať ve mě tato potřeba NIKDY NEZEMŘE!

PRODEJ VŠECHNO, CO MÁŠ, A ROZDEJ CHUDÝM.

Je to tvrdé a těžké. Nemluví jen o majetku, o penězích. Jedná se zde o to dát chudým všechno, co mám, SEBE CELOU.

Nyní POJĎ A NÁSLEDUJ MĚ!

TEĎ?

To je můj problém. OK, zatím se snažím pochopit, jak Tě následovat, ale když půjdu za Tebou (lépe později než nikdy), podaří se mi plnit Tvou vůli? Hned, všechno opustit a neotáčet se zpět? Sama to nikdy nedokážu.

ALE CO JE NEMOŽNÉ U LIDÍ, JE MOŽNÉ U BOHA!

Dej do mé blízkosti lidi, kteří mluví jasně, aby neměli strach nabízet, uvrhnout do krize.

Především mi dej Ducha Svatého.

...

Jaký krásný den jsi mi dnes daroval!

⁶ Il VIDES – Mezinárodní voluntariát Donna Educazione Sviluppo (žena výchova rozvoj) – je to sdružení voluntariátu mladých, které chtěly Dcery Panny Marie Pomocnice a které řídí Italské centrum ženských salesiánských děl (CIOFS). Věnuje se povznesení ženy a výchovným iniciativám ve prospěch sociálně slabých dětí a mládeže a pracuje v rozvojových zemích.

VIDES vzniklo 30. listopadu 1987. 8. dubna 1991 získalo uznání od italského Ministerstva zahraničních věcí (MAE) jako nevládní organizace vhodná ke spolupráci na rozvoji ve smyslu čl. 28 L. 49/87. Existuje také ONLUS (Sociálně prospěšná nezistová organizace) ve smyslu D. Lgs. 4.12.1997 č. 460.

Když to chceme dělat sami, je to, jako bychom se snažili nechat plout loďku vpřed tím, že jí foukáme do plachet!

Duchu Svatý, Ty jsi můj vítr.

Dej, ať se Ti odevzdávám jako plachta, a ved' mě, kam chceš.

16. 10. 1997

Svědectví: když někoho potkám, musím se stát malou, abych udělala místo Bohu, a On se s tím člověkem setká přímo, tváří v tvář skrze mě.

Konat Boží vůli znamená NEDEĽLAT NIC, ale nechat jednat Jeho a nechat mu všechno, co máme, k dispozici, aby dělal to, co chce.

Já nemám nic, co bych Ti nabídla, Bože. Ale moje ruce mají být prázdné, abys je Ty mohl naplnit eucharistií. A jíst Tvé Tělo znamená dávat se zcela do Tvých rukou a nechat se Tebou vést.

22. 10. 1997

Udělala jsem už před několika dny rozhodnutí:

Neudělám už ani krok na cestě k Bohu.

Ale nechám se od Tebe nést na ruku.

Vždycky jsem říkala, že jsem líná. Chci využít beze zbytku této lenosti, abych se zcela odevzdala Bohu. Už teď všechno, co dobrého se ve mně zrodí, všechno, co dobrého dělám, dělám pro Něho. Chci si toho být zcela vědoma a být opravdu jen hlínou v Jeho ruku, plachtou v Jeho větru.

Možná už jsem řekla, že plachta se musí zcela odevzdat větru, být úplně napnutá, aby loď mohla uhánět a letět poháněna větrem, bez nějakého úsilí... A když nebude vítr, čekat, až se vrátí.

Nechci se už držet Boha, chci se Bohu odevzdat...

I proto, že když se držím, obvykle se držím jen sama sebe...

Jistě, nyní je pořád všechno krásné. Ale přijdou i těžké časy. I Ježíš byl rozrušený, sužovaný pochybnostmi, zdeptaný, smutný ze smrti přítele, cítil se od všech nepochopený a dokonce opuštěný od Boha. Milost, o kterou žádám, je moci žít toto všechno – protože to budu prožívat jako všichni – a přitom stále říkat Bohu: „Mám Tě ráda, mám Tě ráda, mám Tě ráda!“

Nic jiného nežádám.

2. 11. 1997

Myslela jsem si, že jsem jediná, kdo zakouší určité pocity: nikdo není jako já, nikdo netrpí tak, jako trpím já atd. ... Především jsem byla sama a NIKDO nemohl rozumět mé osamocenosti.

Změnila jsem názor.

Věřím, že všichni se cítí sami. Samota znamená cítit se prázdní, a my všichni máme prázdno, které nemůže být naplněné. Ani duši dvojčete se nedaří naplnit toto prázdno. Myslím si, že přinejmenším při naší cestě zde se to nedaří ani Bohu, a to proto, že máme neustále žízeň po Něm. Nebo lépe, Bůh by nás mohl naplnit, ale my jsme ještě příliš omezení, abychom to „snesli“. Pouze až jednou vyrosteme, znovuzrodíme se, budeme moci opravdu naplnit svou prázdnotu. A já nejsem nic jiného než jedna z mnohých.

Především nyní věřím, že Ježíš může pochopit mou samotu. On dokonce přišel, aby zcela pocítil opuštěnost od Boha, dno, kterého se přicházíme dotknout my všichni.

Já opravdu věřím, že Bůh může pochopit mou samotu a že ji naplní.

4. 11. 1997

Víc než jednou jsem řekla, že považuji za velmi pravdivé to, co jsem četla v jedné knize science fiction:

„Existuje jen jedno přikázání: nedopustit se plýtvání. Všechna ostatní jsou zbytečná.“

Zmýlila jsem se. Naopak je velmi pravdivé to, které jsem pochopila dnes večer:
„Existuje jen jedno přikázání: MILUJ! Všechna ostatní jsou zbytečná.“

14. 11. 1997

Zvykám si na námahu každodennosti.

Bylo krásné, Bože, vrátit se rozhodně k Tobě, obrátit se a znovu se narodit v onen den v září nebo v říjnu, už si nevzpomínám.

A nadšení z tohoto setkání trvalo krásnou chvilku, oživené následujícími setkáními s Tebou ve zpovědi (tak časté jako nikdy dřív) a ve svatém přijímání (které bohužel nepřijímám tak často, jak bych chtěla...).

Ale teď začala dřina. Je těžké pamatovat si, že Ty jsi s námi stále.

Je těžké všechno Ti svěřovat, odevzdávat se Ti. Je těžké myslet na velké věci, když se každý den dějí věci malé. Ale dal jsi mi v této době tolik darů, taková bohatství. Avšak teď nastoupila zvykovost.

Ne nuda, to ne: se vším, co nyní dělám, nemám čas se nudit. Ale není to už ten pocit novosti, úžasu, nadšení. Něco chybí.

Pane, dej, ať si na Tebe nikdy nezvyknu.

Dej mi svého Ducha, který tvoří všechny věci nové.

Pak se ve mně spontánně zrodí chvála, protože chvála a díkůvzdání se rodí z úžasu. Dej mi znovu objevit radost, která přichází, když Ti děkuji v každé chvíli, za každou věc.

A objevovat to, co mi pomáhá být zamilovaná do Tebe, a také proto Tě chci dále milovat.

Především dej, abych Tě nikdy nepřestala milovat, i kdyby se mi hroutila všechna nuda, rutina, hořkost světa.

Stále si připomínám, že Tvá láska je mnohem silnější než to všechno.

Učím se, že nic není nové, jestliže to neobnovíš Ty, že nic není veselé, jestliže to takovým neuděláš ty.

Učím se trochu víc se smát sama sobě a tomu, co mě obklopuje.

Brát se míň vážně.

Připomínat si, že Ty sám, který jsi nejvážnější a nejsvětější věc, kterou znám, jsi také nejveselejší osoba, s největší fantazií,

že nejvíc překvapuješ,

jsi nejúžasnější, koho znám.

Můj život se stává neustálým překvapením,

neustálým očekáváním tvého příštího daru.

Zbožňuji dary, které jsou překvapením.

A dosud mi nikdy nechyběly.

Jsi ohromný! Dobrou noc!

15. 11. 1997

Vždycky se říká, že se nemáme ptát obecně, co se může udělat pro zlepšení světa atd. ... , ale co můžeme udělat my.

Ptám se sama sebe, jestli může v tomto smyslu dojít k extrému. Ptám se, jestli k tomu docházím já.

Chci se snažit udělat všechno.

Ať jsem žádána o jakoukoliv (nebo skoro jakoukoliv) službu, cítím se oslovená v první osobě.

Není to tak, že si myslím, že umím udělat všechno lépe než druzí (něco ve skutečnosti ano...), nebo že chci, aby všechno záleželo na mě.

... Nedá se nic dělat: i když se snažím sloužit z lásky, určitá část mé osoby se řídí tím, že slouží pro své uspokojení a proto, aby si mě všimli.

A přesto, když se vrátím k první větě: nemůžeme udělat všechno. Nemůžeme se stále cítit oslovení, protože tak jdeme vstříc úzkosti, zklamání, frustraci.

Protože máme věřit, že Bůh dal každému z nás nějaký úkol. Můžu si myslet, že se to žádá po mně, ale také si můžu myslet, že se to žádá po mém sousedovi a já mu „přebírám“ místo.

A pak, je domýšlivostí myslet si, že můžu dělat všechno.

Musím se snažit nacházet rovnováhu, učit se žít se svým omezením času, schopností a možností.

A také žít s otázkou, která mě trochu trápí: kolik svých talentů jsem ještě nevyužila?

17. 11. 1997

Pane, chtěla jsem Ti poděkovat za překvapení, které jsi mi udělal. Ale musím Tě poprosit o prominutí, protože to říkám pořád. Je fakt, že mluvím, mluvím, ... Vždycky jsem nebyla taková mluvka. Prosím Tě o prominutí za všechny chyby, které dělám, když mluvím naprázdno. Nemohl by mi můj anděl strážný ve vhodnou chvíli zavřít pusy? Možná by to bylo dobré!

Nejzazší hranice lidské únavy: ZAPOMĚLA JSEM AUTO V ORATOŘI!!! Byla jsem přesvědčená, že jsem přišla pěšky, poprosila jsem o svezení domů.

Beru to jako alarm: je dobře, že je večer a že si odpočinu.

23. 11. 1997

... Jaký zvláštní pocit. Vzpomínám si na skutečnost, že tatínek chtěl, abych svou energii věnovala učení, což se mi právě nedaří dělat (a nemám ani moc v úmyslu to dělat...). Studium už mě neuchvacuje, a mohlo by být i zajímavé, ale takové je, dokud se nezačnu připravovat na zkoušku. Pak mám strach z „odplaty“ a nestuduji spíš kvůli odmítnutí.

To je možná důležité, ale není to to jediné. Pokaždé, když mi někdo dá velký dar nebo kvůli mě udělá velkou oběť, nepřijímám to s vděčností, ale s pocity viny. Dělat něco na oplátku je dobré, ale hlavně, byl ten skutek zadarmo? A pokud ano, proč se mi často nedaří to tak prožívat?

P.S. Tak je to i s Bohem. Pane, Ty víš, kolikrát se cítím vůči Tobě provinile. Víš také, kolikrát kašlu na své pocity viny, ale nejen to, i na svou dobrou vůli. Odpusť mi a dál mě miluj bezvýhradně, jako jsi to vždycky dělal, a dej mi svého Ducha, aby mě naučil odpovídat na Tvou Lásku jen láskou.

25. 11. 1997

Být spolupracovnící není vždycky snadné. Mezi nesnadnými věcmi je milovat druhé spolupracovníky, když nemluvíme o pravých salesiánech a sestřích (každý odkaz na skutečně existující osoby není čistě náhodný!). S někým si rozumím lépe, s jiným se tak nechápeme... Ale jsme všichni jedna RODINA! Takže je musím MILOVAT všechny(!), protože jsme bratři a sestry v Bohu a protože jsme bratři a sestry v Donu Boskovi!

...

Milovat je obtížné, Bože, a uvědomuji si, že v tomto období jsem se hodně uzavřela sama do sebe. Nauč mě milovat, dej, ať se modlím za druhé, protože ty mi už dáváš můj každodenní chléb a všechno ostatní. Nauč mě milovat, dej, ať je celý můj život láskou, celý pro Tebe, prostřednictvím všech, které potkávám.

V této chvíli mě především nauč milovat ve studiu, což je věc, která se mi teď zdá nejtěžší. Cítím se tak vyprahlá. Potěš mě. Připomeň mi, že každý svůj čin chci dělat jako skutek lásky k Tobě!

(Samozřejmě je těžké milovat Tě tím, že se učím nazpaměť infekční nemoci!)

4. 1. 1998

První „zpráva“ z nového roku. Klíčový rok v mém životě.
Chci zrekapitulovat období za poslední měsíc.

8. prosince, na svátek Neposkvrněné, jsem řekla Donu L. závěr, k němuž jsem dospěla před *týdnem komunity*⁷ a během něj, že si myslím, že Bůh mě chce mít FMA. Zeptala jsem se ho, jestli je podle něho vhodné jít do *nabídnuté komunity*⁸, a on mi dal svůj souhlas. Dokonce mě povzbudil, navrhl mi, abych začala, co nejdřív to bude možné, v lednu, po prázdninách.

A s tím jsem odešla a začala jsem se zapojovat. Je to jediný způsob, který mám, abych se nevracela zpět. Znáám se, když nezačnu, mohla bych váhat roky.

18. prosince: po zkoušce z infekčních nemocí (26! Do háje s teplotou!) jedu do Monterosy⁹. ... Pak, tajemství Ducha svatého! Inspektorka mi řekla: „A ty, Claudie, nechceš jít po *týdnu komunity* do *nabídnuté komunity*?“ A já: „Ano.“

Nečekala to! Vi. a Va. byly šokované. A potěšené.

Obrovská radost, v této malé „chvilce slávy“ byl vidět jejich potěšení a úžas.

Byly tak šťastné, že jdu také já! Cítila jsem se přijatá ještě dřív, než jsem přišla!

Dosud bylo všechno OK. Pak přišel problém: říct to druhým.

První byla E. Stačila narážka, hned mě pochopila. Uvedla jsem ji do krize, ale byla kvůli mně ráda.

Maminka naopak uvedla do krize mě. Čekala jsem jinou reakci. Neříkám nadšení, ale ani to, že bude tak „šokovaná“. Myslela jsem, že to čekala, ale nebylo to tak. A přece je to osoba, která mě snad zná nejlépe. Začala uvádět některé „chybné“ důvody, díky kterým jsem mohla udělat podobnou věc. Všechny motivy, na které jsem ve skutečnosti MYSLELA! Už jsem je překonala, ale ona to neví...

S tatínkem to bylo tvrdé. Pro něho je to první krok, jak neodpromovat. A „tvůj titul je jediná satisfakce, kterou mohu mít od této rodiny!“ Poprvé jsem mu to jen naznačila. Podruhé reagoval špatně. Temná krize (pro mě).

A tak se rozhoduji vrátit se v březnu domů. ... Především kvůli našim: pokud se rozhodnu odejít, oni zůstanou. Mluvím o tom s Donem L.

... Ve skutečnosti jsem jim nedala žádné předchozí upozornění. Nechápu mou cestu. Přesto mi Don L. pomohl, abych si uvědomila, že jestliže Bůh volá mě, volá také je. Je to „povolání pro tři“. Pokud se mohu vyhnout narušení vztahů, mám se mu vyhnout. Pokud se mi to podaří, mám jít se svou rodinou. Společně.

Reakce S. je: „Tohle mi tu ještě chybělo. I ty mě opustíš...“ Trochu z legrace, trochu ne. Její názor je, že i když se rozhodnu „stát sestrou“, nejdřív musím zkusit chodit s klukem. Abych poznala, jaké to je.

⁷ První zkušenost rozlišování povolání FMA. Zkušenost jednoho týdne komunitního života během roku: na žádost mladých nebo těch, kdo je duchovně doprovází, a v souladu s animátorkou povolání.

⁸ Italsky Comunita Proposta. Zkušenost komunitního života FMA s prožíváním modlitby a služby a s vedením a rozlišováním povolání.

⁹ Turínské předměstí, kde je dům FMA.

M. je úžasná. Opravdu. Její reakce byla: „Když jsi mi řekla, že už jsi našla snoubence, byla jsem šokovaná. A zatím takto jsi to právě ty sama.“ Ohromné! Nedaří se už sdílet to, co prožívám, naše cesty se časem rozdělí, ale snaží se pochopit a věřit v mé štěstí. Je to skutečně přítelkyně.

A nakonec dnes. Šla jsem si promluvit s inspektorkou. Pár slov už jsme si vyměnily 18. prosince, ale trochu v rychlosti. Dnes jsem s ní mluvila hodinu. Řekla mi mnoho věcí, mnoho jsme jí řekla také já, mnohé jsem jí neřekla, protože nebyl čas a trochu proto, že jsem na to zapoměla. A tak jsem se zapojila ještě víc. Říkáme, že začínám běžet, rozbíhat se. Stále víc se blíží čas k odchodu a Bůh bude mé rogallo. Musím se chytit, odevzdat se Mu.

...

Jedna věc mi dnes nahnala strach. Když se mě inspektorka zeptala: Ale proč jen 2 měsíce?... V té chvíli jsem se snažila říct nějaký důvod, ale žádný jiný mě nenapadl. Chci je sem zkusit napsat, jak mě napadají. Někdo je hluboký, někdo jiný praktický. Jsou důvody, které musím zvažovat a hodnotit. Píšu je neuspořádaně, co nejpoctivěji, snažím se být upřímná sama k sobě.

- a) Protože jsem teď řekla, že půjdu. Vracet se úplně zpátky bylo příliš těžké. Ve skutečnosti jsem se zapojila právě proto. Jinak bych nakonec nic neudělala.
- b) Protože mám šílenou chuť dělat teď něco nového. Možná se nudím.
- c) Protože aspoň uvidím, že to není pro mě, uvidím to hned a neztratím další čas.
- d) Protože aspoň, když uvidím, že to je pro mě, uvidím to hned a neztratím další čas. A mohu pak uvažovat o dalších krocích.
- e) Protože to bude zábavné!
- f) Abych mohla pár týdnů svobodně rozlišovat a nebýt ve svých podmínkách. Současně se vracet domů: březen mi bude stačit, abych svobodně rozlišila postavení sester.
- g) Vrátím se domů v březnu kvůli problémům s rozvrhem hodin, které bych měla na univerzitě.
- h) Vrátím se domů v březnu, abych nenechala naše samotné, Gavino odchází.
- i) Vrátím se domů v březnu, to pro naše nebude taková rána, zvyknou si. Na druhé straně vidím, že si tak začínají zvykat.
- j) Protože hledám vnější pomoc pro svou modlitbu, silná zkušenost modlitby a sdílení.
- k) Abych začala vidět, jestli vydržím „hrozný“ rytmus sester.
- l) Kvůli odchodu. Abych si nejdříve uvědomila já sama skutečnost, že měním svůj život a že to dělám teď! Je to znamení PRO MĚ, které mi brání dumat a odkládat a nikdy neodejít. Je to znamení také pro druhé, protože se vyhnu tomu, abych to dokola říkala. Trochu proto, že se rány zacelí (zvedne se volání „JÁ TO VĚDĚL!“), trochu proto, abych chránila naše, aspoň dokud nebudou trochu klidnější. A pak neříkám to tolik kolem také proto, že alespoň navenek je *nabídnutá komunita* zkušeností, která patří do cesty hledání: mohu si zvolit něco jiného, ještě to není taková volba, jako například vstoupit do aspirantátu. Zatím to v okolí nebude tak chápáno. Přišla bych označená jako „SESTRA“, i když bych jí ještě nebyla. A kdybych zjistila, že tohle není moje cesta, kdo ví, co by si vymýšleli... Ne, že by mi na tom tolik záleželo, ale stejně.
- m) Můj hlavní důvod ale stále je, že věřím, že Bůh to chce. Pokud mi řekl, že mám udělat všechny tyto průšvihy a proč, chce, abych zůstala, a basta. Pak má pro mě další plány, aby mi dal růst.

A především, pokud půjdu do *nabídnuté komunity*, je to proto, že se mi zdá, že Bůh mě volá, abych se stala FMA. Je to jedna karta, kterou mohu hrát před případným aspirantátem, a také je to neopakovatelná zkušenost, o kterou nechci přijít.

Věřím, že Bůh mě volá, abych byla FMA především proto, že já NECHCI! Já jsem mluvila s Bohem otevřeně. Maminka má pravdu: strašně ráda bych měla rodinu těch, kdo jdou do

misií nebo přijímají děti do pěstounské péče... Ale už od září (na konci září jsem o tom mluvila s Donem L.) jsem se cítila povolána spíš k zasvěcenému životu. Nevím proč. Není to citová volba, ale ani rozumová. (Je to volba svobody).

Ale teď, po zavržení klausury (i když jsem o tom přemýšlela, a jak! A ještě nyní, když myslím na *Dějiny duše* sv. Terezičky, líbila by se mi..., ale takové *ano* je citovost; já vím, že to není moje cesta) zůstávají ještě VDB a FMA. Sama nebo v komunitě.

VDB jsou podle mě opravdu vítěznou armádou salesiánské RODINY společně se spolupracovníky. Když jsem se stala spolupracovnicí, objevila jsem cenu a sílu laiků. Být VDB by mi dovolilo (ale možná, že ve skutečnosti to není moje cesta?) vydávat nádherné svědectví. A také dělat práci, která se mi nejvíc líbí, v nemocničním prostředí. A pak, konečně, typické „děvče-teré-se-stane-sestrou“ by nebylo sestrou, alespoň v očích ostatních!

Důvody, kvůli kterým nevěřím, že jsem povolána být VDB, jsou v zásadě tři:

1. VDB jsou samotné. Neopírají se ani o komunitu ani o rodinu (jiný druh komunity). Komunita tě může v jistém směru také omezovat, ale je také pravda, že pomáhá, podpírá, chrání. V jistém směru je komunita také pohodlná. Myslím, že povolání k VDB je dnes jedno z nejtěžších. A myslím, že to bych nezvládla.
2. Během *týdne komunity* mě velmi zasáhla odpověď na otázku: „Proč být spíše sestrou, než pracovat v oratoři jako laik?“ Odpověď: „Abych dala VŠECHNO.“ Byla to odpověď, kterou jsem hledala, poslední kamínek do mozaiky, který mi chyběl. Být sestrou by mi dovolilo dát opravdu VŠECHEN svůj čas Bohu a mladým, zatímco laik má rodinu. Ale také VDB má svou práci. A i když je práce službou pro mladé, VDB, která je sama, potřebuje víc času, který věnuje sama sobě, třeba jen na to, aby si nakoupila. Kromě problému s organizací času, který patří do předchozího bodu... Být FMA znamená být začleněná do komunity, do strukturované skutečnosti, která dovoluje věnovat mnohem víc času službě atd. a v níž se stejně každé gesto stává službou. Jestliže nakupuji, nedělám to jen pro sebe..., a tak se všechno stává službou a modlitbou. Všechno je darované. (Prostě je to snadné. Mám tušení, že skutečnost není tak snadná...)
3. Snad nejdůležitější důvod. Modlila jsem se a nakonec jsem řekla: „Poslyš, Bože, takže co mám dělat? Vdát se, nebo být VDB?“ V mém nitru vyšla odpověď: FMA. Nebyla to odpověď, kterou jsem chtěla. Ale byla rozhodná, jasná. Byla to TA odpověď. Nemyslím si, že to byl můj vrtoch a ani citová věc. Bylo to spíš pocit, ano, ale ne můj. Od té chvíle mě už neopustil, nevzpomínám si ani, kdy to bylo, jakou dobu před týdnem komunity. V té chvíli jsem řekla: „OK, Bože. Dobře. Jsi si jistý, že chceš tohle? Jsem pro. Jdu do toho. Uvědomuji si, že je to tvoje věc.“

NIKDY jsem nezakusila podobnou věc. Nikdy jsem neměla jistotu tohoto druhu. Proto si myslím, že je to Bůh, který mě volá. Neřekl mi to, udělal mnohem víc: miloval mě. A já jsem se zamilovala do Něho.

Teď se do toho chci vrhnout. Hrát o všechno. A důvěřovat Mu.

5. 1. 1998

Řekla jsem tatínkovi, že v pondělí odpoledne jdu do komunity. Řekl mi pár slov a ani ty si dobře nepamatuji. Ale myšlenka byla víceméně tato: Shodli jsme se, že studium má být na prvním místě (nebo že to je „nejdůležitější věc“). Už tě nepovažuji na důslednou osobu.

Měli jsme o tom diskusi, ale já jsem se nesnažila vložit do studia víc nadšení. Možná to špatně pochopil.

Neodpověděla jsem mu. Ve slovech, která řekl, ve způsobu, jakým je řekl, nebyl prostor pro dialog.

Nikdy, ani jednou, se mě nezeptal proč. Myslím, že ho to nezajímá.

Chtěla bych mu říct, že pro mě je na prvním místě Bůh a nemůže tam být nikdo jiný. Ale nevím, jestli by mě poslouchal, nevěřím, že by mě pochopil, a věci by zůstaly přesně takové, jaké jsou.

12. 1. 1998

Přišla jsem do *nabídnuté komunity*.

Jsem tu a nevím proč. Vůbec jsem neměla chuť přijít. Ne že bych nechtěla přijít, jen jsem k tomu neměla chuť. Zdá se mi to být nejlepší zkouškou, že to nejsem já, kdo chce, abych tu byla. Je to Bůh, který mě tu chce.

Všimla jsem si ale jedné věci: ani toho nelituji a už jsem se začala bránit. Umlčela jsem nadšení. Zvykla jsem si říkat (pár) lidem, kteří se mě ptají, že to není důležité, že nechci nic říkat, že jsem si i já začala věřit.

Toto si volím, tady a teď: volím si vrhnout se do tohoto dobrodružství. Nechat jít sama sebe. Nechat se vést, kam chce Bůh, nebrat vážně, co říkají lidé. Já jsem tu, abych hledala Boží vůli. Já jsem tu, abych naslouchala. Tečka.

26. 1. 1998

Začal můj třetí týden v *nabídnuté komunitě*.

Tatínek a maminka mě překvapili svým klidem v posledních dvou týdnech, kdy jsem byla doma. Nevím, jestli proto, že začínají chápat, nebo proto, že jsou přesvědčení, že až skončí tyto dva měsíce, budu trochu víc klidná...

... Začínám chápat, co tady mám dělat. Začínám vstupovat do každodennosti, do „rutiny“. A líbí se mi to.

...

Věci, které se mi tu líbí: mše svatá ve čtvrtek, chvály, večere, kurs křesťanské formace. Prakticky všechny komunitní chvíle. A pak tato kaplička, kde jsem teď a kde jsi Ty, Ježíši, a kam můžu přicházet, kdy chci. Je moc krásná.

...

Kromě toho, vstávání v 6.15 mi nevádí. Je to zvláštní, ale nejsem přes den unavená. Jsem spíš unavená o víkendu, když spím víc! Možná je to proto, že nevyvíjím zvláštní úsilí, trochu studuji a dost. Nevím!

Každopádně, Pane, Ti vzdávám díky. Je to velmi neurčitý dík, protože bych musela říct, proč jsem tu ráda a to nevím. Ale líbí se mi tu. Díky!